

Aeda jõudes wõttis ta püngi pääsi istet ja langes sügatasse mõttesse.

"Nob, mis Teie sin norutate?" sõlas lõrraga wali hääl.

Kapellmeister waatas ehmatales üles; tema ees seisus funingas.

Nagu wälf largas Papusich püst.

"Nob?" lõrdas funingas. "Mäete wälja, nagu oleks rahe Teie uguritsid puruks lõöndud."

"Majesteet!" logeles Papusich.

"Määrtige!" sõnas Friedrich Wilhelm.

"Olgu siis," lausus Papusich, "majesteedile ei tohi ma midagi salata. Mind tahetatje naeruis teha."

"Kes see on?"

"Kuninglik lõrgus froonprints."

"Mis?"

"Kuninglik lõrgus tabab, et tāna õhtu teatud muusikatülli „Porco primo, porco secundu ac...“ ette kannatamine."

"Nob, ja see on sa wäga ilus tüst."

"Aga mina oleks õnnelikum, kui mind mõnda teist tülli oleks mängida tästub."

"So? Nob ärge muretsuge ühtegi, tulen ise finna."

"Majesteed, nad saanad willitama, naermo, pillama."

"Nob, ega siis Teiegi just pääsi pääle pole tullunud, aidake iseenest!"

Kuningas labhus, kapellmeistri nāgu jäti tuusatets.

"Aita, aita, wäga ferge ütelda, aga anda?" ümises ta. "Kroonprintsele ei wõi ometi niimoodi vastata kui teistele. Oh et pagari Grundmanni oleks wõtnud, enne kui mina ja Leeni teda nāgime. Muud temast ei ole, kui

bäda ja muret! Aga tema selg peab vastutama, kui tāna lugu põhaesti lõpeb."

Ta sammus sedu poole minema. Tema viha wõib ju oimata, kui ta tuppõ ostudes Grundmanni tütre kõrvalt istumost leidis. Kohsudes tõusis noorpäär püst.

Popusich vanti läed pülitastu ja jäi sedaväist Grundmanni ette seisma.

"Mis, kas niiviisi kuuldale minu sõna?"

"Ila Papusich!"

"Tont on su isa! Kolmest losen sind lõveraks oma ülema wõimuse läbi. Enne aga peod sa tāna õhtu oma „emiselontserti“ froonprintsi ees ette fandma, kus juures ma sind ka temale komponistina teatan. Waata järele, suda selle juures jäalle oma lüümme taalrit saad."

"Mis," hūudis Grundmann ehmataades, "froonprints tahab seda kuulda?"

"Muidugi, tāna õhtu. On ise mind kutsunud."

"Siis on noer ja pillamine kindel."

"Seda arwan mina ka. Kas saad nüüd aru, mis wilja su waimuanded fandwab."

"Meie peame nõuu leidma," tähendas Grundmann mõteldes.

"Muidugi, aga siis? Kuninga juures olelust hoolimata peame sii wette wissatud puudlid bääbiga lahuma."

"Mis, funingas tuleb fa? Oh, siis pole soik veel mitte ladunud."

"Julgus on sul hää, ainult labju, et see sin midagi ei alta."

Noormees jäti mõttes seisma.